

اداره خانی :
فصله بخشه بازار می صاحبگیر خاندانده ۱۶

اداره خانی :
فصله بخشه بازار می صاحبگیر خاندانده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤل :

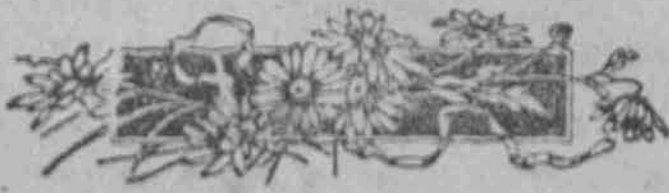
آریستووولوسی د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΝ είναι πολλαί ημέραι, ποὺ ἡ συν-εργάτις μας δεσπ. Εἰρήνη μᾶς ἐδιὰ-βασε ἕνα κομψὸ γραμματάκι μιᾶς μικρᾶς φίλης τοῦ Παιδικοῦ, ἡ ὁποία παρεπονείτο, ὅτι αἱ γνωσταί της, αἱ φίλαι της, πολλὰ

τέλος ἄλλα κορίτσια προτιμοῦσαν νὰ ἐξοδεύσουν τὸ χρῆμά τους εἰς τὰ θέατρα, εἰς τὰ σινεμά, εἰς ἄλλα πράγματα ἐπιδειξέως, παρὰ νὰ τὰ διαθέσουν εἰς εὐγενεῖς πράξεις.

Καὶ ὁ πόνος τῆς μικρᾶς ἦτο τόσοσιν δυ-νατὸς καὶ τὸ παράπονόν της τόσοσιν εἰλι-κρινές, ὥστε ὑπεσχέθηκα νὰ σᾶς ὁμιλήσω δι' αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, ποῦ παρατηρεῖται εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἄγαπητοί μου, ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν των, πρέπει νὰ ζήσουν μιαν ζωὴν πολυ-τελεῆ, πομπώδη, μὲ ὑποδοχάς, μὲ συγκεν-τρώσεις, μὲ ἐπιδείξεις. Μὲ αὐτὸν τὸν τρό-πον ἀντιλαμβάνονται τὴν ζωὴν καὶ νομί-ζουν, ὅτι ἡ εὐχαρίστησις, ἡ ἀπόλαυσις, ἡ εὐτυχία εὐρίσκεται εἰς αὐτὴν ὅλην τὴν παράταξιν τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἐπι-δείξεως.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται μα-

κρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι, μακρὰν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας καὶ ἀπὸ τὸ ἐγὼ μας, τοὺς δελεάζει καὶ τοὺς τραβά, νομίζουν, ὅτι εἰς αὐτὴν θὰ συναντήσουν τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ὅμως, ἀφοῦ τὴν δοκιμάσουν, θὰ ἴδουν, ὅτι ἀκριβῶς συνήνετησαν τὴν στε-νοχωρίαν καὶ τὴν θλίψιν. Αὐτὴ εἴμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἐξωτερικὴ ζωὴ, ζωὴ τῆς ἐπιδείξεως.

Ἐπὶ αὐτῆς ἔχει ὁμοίωσις καὶ ἡ ἄλλη ζωὴ, ἡ ἐσω-τερικὴ, ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη εὐτυχία, ἐκείνη, ἡ ὁποία πηγάζει καὶ γεννᾶται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν, στηρίζεται εἰς τὴν γαλήνην τὴν ψυχικὴν καὶ εἰς τὴν γλυ-κειὰ ἱκανοποίησιν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ εὐδαιμονία αὕτη ἀπεχθάνεται τὴν μέθην, τὴν ταραχὴν, τὴν τύρβην, δὲν εἶναι ἰδικαί της αἱ πολυδαίδαλοι συγκεντρώσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπιστρέφει κάνεις κουρα-σμένος καὶ, οὐχὶ σπανίως, μετανοημένος, ἀλλὰ στηρίζεται κάπου πολὺ βαθύτερον καὶ ἀσφαλέστερον, στηρίζεται μέσα εἰς τὴν καρδίαν.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀγαποῦν τὴν εὐτυ-χίαν ἐκείνην, δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ στρέ-ψουν ἔξω τὰ μάτια. Δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ζητήσουν τὴν ψεύτικη, τὴν πλαστο-ποιημένην χαρὰν διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν· τοὺς φθάνει ἡ ἀληθινὴ χαρὰ, ποῦ δοκιμά-ζουν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν των, ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, ποῦ τοὺς δίδει μιὰ καλὴ πράξις των.

Διὰ νὰ σᾶς δείξω, ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ζωὴ δὲν δίδει πάντοτε τὴν καλλιτέραν χαρὰν, σᾶς συμβουλεύω νὰ παρατηρή-σετε τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μόνον ἀπὸ ἐκείνην ἐπερίμεναν τὴν ἱκανοποίη-σιν των· θὰ τοὺς ἴδητε σκυθρωπούς, λυ-πημένους, τσακισμένους, ἠθικῶς πεσμέ-νους. Καὶ ἂν ἀκόμη διὰ μιαν στιγμὴν φανοῦν ἱκανοποιημένοι καὶ χαρούμενοι, πάλιν ἡ μελαγχολία θὰ τοὺς νικήσῃ, διότι ἡ χαρὰ ἐκείνη εἶναι ψευδής, εἶναι

πλαστὴ, εἶναι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὄχι εἰς τὸ βάθος.

Ἐνῶ τὸ ἐναντίον προσέξατε πόσον ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν χαρὰν του εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ δοκιμάζει τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἀπὸ μιαν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν, ἀπὸ μιαν ἠθικὴν ἱκανο-ποίησιν. Τίποτε δὲν τοῦ ταραττεῖ τὴν χαρὰν ἐκείνην, καὶ ὅμως εἴμπορεῖ ἔξω νὰ συμβαίνουν χίλια-δύο δυσάρεστα πράγματα, ἐκεῖνος μένει ἀπρόσβλητος, διατηρεῖ τὴν χαρὰν του καὶ τὴν εὐχαρί-στησιν.

Μὴ νομίζετε, ὅτι τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ εἶναι ἐλάττωμα τῶν μικρῶν μόνον. Αὐτὸ παρακολουθεῖ ὅλας τὰς ἡλικίας καὶ φθά-νει ἕως εἰς τὴν ἀνδρικὴν καὶ τὴν γερον-τικὴν. Παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν εὐχαρι-στοῦνται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἱκανοποίη-σιν τῆς ψυχῆς των καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιδειξίν νὰ πάρουν χαρὰν καὶ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν κίνησιν νὰ δια-σκεδάσουν, ὅταν θὰ μεγαλώσουν θὰ κάμουν τὸ ἴδιον. Θὰ ἀφίνουν τὸ σπίτι των, τὴν οἰκογένειάν των καὶ θὰ τρέ-χουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ τερφθῶσι· καὶ ὅμως μέσα εἰς τὸ σπίτι των καὶ μέσα εἰς τὴν καρδίαν των ὑπάρχουν τόσα εὐμορφα πράγματα, ποῦ εἴμποροῦν νὰ δώσουν τὴν γλυκυτέραν χαρὰν!...

Ἄνθρωπος ζητεῖ τὴν εὐδαιμονίαν. Εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ θὰ τὴν ζη-τήσῃ ὅπου πρέπει. Τὴν ἐζητήσατε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴν; θὰ εὕρετε τὴν χαρὰν νοθευμένην· τὴν ἐζητήσατε εἰς τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν; θὰ ἀπολαύσετε τὴν διαρκὴ καὶ ἀληθινὴν χαρὰν.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
τὸ ἑξωτερικὸν » » » » » Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαί κεραιοληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ἔΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΙΣΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΙΣ ΣΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΑΡΕΤΗ

Είναι πολύς, πάρα πολύς καιρός πριν, πού εις την Μυζόραν, μίαν χώραν τῆς νοτίου Ἰνδίας, ἔξουθεν ἕνας βασιλεὺς, ὀνομαζόμενος Μπεντιμάρ. Ὁ βασιλεὺς ἑαίνοσ ἦτο δυνατός, ἦτο ἔνδοξος, ἦτο μέγας καὶ μ' ὄλα ταῦτα δὲν ἦτο εὐτυχής, διότι δὲν εἶχε διάδοχον.

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐκλέξη ἑαίνοσ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔλαμβανε τὸν θρόνον του μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἐδίδεν ὡς σύζυγον τὴν ὡραίαν θυγατέρα του Ζαϊρέ.

P

Ἄλλ' εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ τὴν δώσῃ; Εἰς τὸ κράτος του ὑπῆρχον τρεῖς νέοι πρίγκηπες· τοὺς ἐφώναζεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του καὶ ἐξήτησεν ἀπὸ τὴν κόρην του νὰ κάμῃ ἐκλογὴν. Ἄλλ' ἑαίνη δὲν ἠμπόρσσε. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν ὡραῖοι, εὐγενεῖς καὶ καλοὶ ποῖον ἔπρεπε νὰ προτιμήσῃ;

Τότε ὁ βασιλεὺς ἐνεθυμήθη, ὅτι εἰς τὴν χώραν του ὑπῆρχε ἕνας πολὺ σοφὸς φακίρης, ὀνομαζόμενος Ζοκρά. Τὸν φακίρην αὐτὸν ἔστειλε καὶ τὸν ἐφώναζεν καὶ τοῦ εἶπε:

— Σοφὲ μου ἄνθρωπε, θέλω διάδοχον διὰ τὸν θρόνον μου καὶ σύζυγον διὰ τὴν κόρην μου. Εἰς τὸ κράτος ὑπάρχουν τρεῖς πρίγκηπες καλοὶ, ὡραῖοι καὶ εὐγενεῖς, ἀλλ' οὔτε ἐγὼ οὔτε ἡ κόρη μου εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἐκλογὴν· νομίζεις κάνεις, ὅτι ἔχουν τὰς ἰδίας ἀρετὰς καὶ προτερήματα. Τί νὰ κάμω;

— Σὲ συμβουλεύω, εἶπεν ὁ σοφὸς φακίρης, νὰ βραβεύσῃς τὴν καλλιτέραν πρᾶξιν, πού θὰ κάμῃ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὁ εἰς.

Ἄσσε τοὺς διορίᾳ ἕν ἔτος. Ἀφοῦ περάσει τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα, ἄς ἔλθουν ἔδῳ καὶ ἄς εἰποῦν τὸ τί ἔκαμαν. Βράβευσε τὸν καλλίτερον.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, μετὰ ἕν ἔτος νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ διὰ νὰ κρίνῃς. Θὰ ἀκούσω τὴν γνώμη σου· εἶσαι σοφὸς καὶ πολὺπειρος.

— Θὰ ἐκτελέσω τὴν διαταγὴν σου, εἶπεν ὁ φακίρης, καὶ θὰ ἔλθω, ἂν ὁ Θεὸς χαρίσῃ ἀκόμη ἑνὸς χρόνου ζωὴν εἰς τὸν γέροντα δούλόν σου.

P

Οἱ πρίγκηπες ἔμαθαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ βασιλέως καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

Μετὰ ἕν ἔτος ἦλθαν διὰ νὰ ἐκθέσουν εἰς τὸν βασιλέα τὰς πράξεις των. Ὁ Μπεντιμάρ ἐφώναζε καὶ τὸν φακίρην, ἀφοῦ δὲ ἔκαμε πλούσιον δεῖπνον, προσεκάλεσε καὶ τὸν λαόν του εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων, διὰ νὰ εἶναι παρὼν εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην κρίσιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον του, δεξιὰ του ἔτοποθέτησε τὸν γέροντα φακίρην καὶ ἀριστερὰ τὴν κόρην του.

P

Ἐπλησίασαν τότε καὶ οἱ τρεῖς πρίγκηπες.

— Τί ἔχεις νὰ μᾶς εἰπῇς σὺ; ἠρώτησε τὸν πρῶτον ὁ βασιλεὺς.

Καὶ ὁ πρίγκηψ ἤρξατο νὰ λέγῃ:

— Ὄταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν σου, μεγαλειότατε, ἤρξατο νὰ σκέπτομαι ποῖαν γενναίαν πράξιν νὰ κάμω διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν διαγωνισμὸν αὐτόν, πού σεῖς ὄρισάτε. Οἱ θεοὶ δὲν μοῦ παρουσίασαν κάμμίαν εὐκαιρίαν. Ὅτε μανθάνω, ὅτι εἰς ἕν κλησίον κράτος κάποιος ἀνήλικος βασιλεὺς, μόλις δέκα ἔξ χρόνων, ἐκινδύνευε νὰ ἀδικηθῇ ἀπὸ μερικὸν ἀρπαγᾶς τῆς ἐξουσίας του. Ἐτρέξα, τὸν ἐβοήθησα καὶ ἐπὶ τέλος ἐνίκησεν αὐτὸς μετὰ τὴν βοήθειάν μου. Μεγαλειότατε, αὕτη εἶναι ἡ καλὴ πρᾶξις, πού ἔκαμα.

— Εὐγε εἰς τὸν γενναῖον καὶ τὸν δίκαιον πρίγκηπα! ἐφώναζεν ὁ λαός.

Ὁ βασιλεὺς ὁμοῦ ἠρώτησε τὸν φακίρην:

— Τί φρονεῖς, σοφώτατε ἄνθρωπε; εἶναι ἀξίος τοῦ βραβείου;

Ὁ φακίρης ὑψώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἡ πρᾶξις του δὲν εἶναι ἡ καλλιτέρα.

P

— Ἐλα σὺ, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν δεύτερον πρίγκηπα· τί ἔχεις νὰ μᾶς εἰπῇς;

Καὶ ὁ δεύτερος πρίγκηψ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, ὅταν ἔφυγα πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀπ' ἔδῳ καὶ ἐπήγαινα εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐπέρασα ἀπὸ μίαν χώραν, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαστίζετο ὑπὸ πείναν. Ἐλυπήθην τοὺς κατοίκους ἐκείνους· ἦσαν ὅλοι ὡσάν φαντάσματα ἀπὸ τὴν πείναν.

Τοὺς ἐλυπήθην καὶ ἐμοίρασα ὅλην τὴν περιουσίαν μου εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους. Ὄταν ἔφυγα, ἤμην πλούσιος καὶ ὅταν ἐφθάσα εἰς τὴν πατρίδα μου εἶχα γίνει πάλμποχος. Δὲν μοῦ ἔμεινε τότε μία πεντάρα.

— Εὐγε εἰς τὸν φιλόανθρωπον πρίγκηπα! ἐφώναζεν ὁ λαός.

Ὁ βασιλεὺς ὁμοῦ ἠρώτησε τὸν φακίρην:

— Τί φρονεῖς, σοφώτατε ἄνθρωπε; ὁ δεύτερος πρίγκηψ εἶναι ἀξίος τοῦ βραβείου;

— Ἄς ἀκούσωμεν καὶ τὸν τρίτον, εἶπεν ὁ Ζοκρά.

P

Καλεῖται νὰ παρουσιασθῇ καὶ ὁ τρίτος πρίγκηψ.

— Τί ἔχεις νὰ μᾶς εἰπῇς, νεαρέ μου κύριε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Τίποτε, μεγαλειότατε, δὲν ἔκαμα τίποτε, δὲν κατόρθωσα νὰ κάμω κάμμίαν ὑγενὴ πρᾶξιν. Αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξίος τοῦ βραβείου, πού προσορῖζατε.

Καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάσθη ἕνας Ἰνδὸς χωρικός, ὁ ὁποῖος ἐφώναζε:

— Μεγαλειότατε, ὁ πρίγκηψ αὐτός εἶναι ἀξίος νὰ πάρῃ τὸν θρόνον καὶ τὴν βασιλοπούλαν.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἔκαμε τὴν καλλιτέραν πρᾶξιν.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ἴδου πῶς: Ἐγὼ ἤμην ἐχθρὸς του, τὸν ἐμίσην εἰς τέτοιον βαθμὸν, ὥστε εἶχα σκοπὸν νὰ τὸν δολοφονήσω. Κατὰ τύχην αὐτὸς διέφυγε τὸν θάνατον καὶ ἐγὼ ἠναγκάσθην νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Πρὸ ἔξ ἀκριβῶς μηνῶν, ἐνῶ ἐπερπατοῦσα εἰς ἕνα ἔρημον δρόμον, τὸν συναντῶ ἔξαφνα. Τόση ἦτο ἡ ταροχή μου, ὥστε ἤρξατο νὰ τρέχω. Ἄλλὰ εἰς τὴν βίαν μου, ἐνῶ ἐπερνοῦσα μίαν γέφυραν, ἐγλύστρησα καὶ ἔπεσα, τὸ ρεῦμα μὲ παρέσυρε. Τότε βλέπω τὸν πρίγκηπα νὰ ρίπτεται εἰς τὸν ποταμὸν καὶ με κίνδυνον τῆς ζωῆς του νὰ ἐρχεται πρὸς ἐμέ, νὰ μὲ σύρῃ καὶ νὰ μὲ σώσῃ. Ἦμην ἐχθρὸς του, ἐγὼ ἀφωσιωμένος φίλος του καὶ τῶρα δὲν κρατοῦμαι νὰ μὴ φωνάξω τὴν ἀρετὴν του αὐτῆν.

— Τί φρονεῖς, σοφώτατε ἄνθρωπε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

Καὶ ὁ φακίρης ἀπήντησεν:

— Ἡ γενναιοῦτης εἶναι καλὴ ἀρετὴ, ἡ ἐλεημοσύνη καλλιτέρα ἀκόμη, ἀλλὰ ἡ μετριοφροσύνη καὶ ἡ μεγαλοψυχία ἀκραιότερον. Εἰς τὸν πρίγκηπα αὐτὸν πρέπει νὰ ἀνήκῃ ἡ Ζαϊρέ καὶ τὸ βασίλειον.

Ὅσοι καὶ ἐγένετο.

(Pierre Morgand)

ΔΙΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ

‘Αν και τὸ κυνήγιον περιωρίσθη, μολα-
ταῦτα τὰ γεύματα δὲν ἦσαν λιτά. Τὰ παιδιὰ
ἀνεκάλυψαν δύο εἶδη δένδρων, ἀπὸ τὰ
ἑποῖα ἔπαιρναν ἐξαιρετικὴν τροφήν· ἐξ ἄλλου
καὶ ἡ λίμνη προσέφερεν ὠραία ψέρια καὶ
δοτρακα.

Πολλάκις τὰ παιδιὰ ἔκαμναν ἐκδρομάς
ἕως στὸ χανδάκι, διὰ νὰ ἴδουν, ἂν ἔπαιον ἐκεῖ
κάνεν θήραμα, ἀλλὰ πάντοτε εὕρισκον τὸ
χανδάκι κενὸν καὶ τὰ κλαδιά, ποῦ εἶχαν
στρώσει ἐπάνω, ἀνέπαφα.

Ἐν τούτοις τὴν 17 Μαΐου συνέβη τὸ ἐξῆς
γεγονός :

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Μπριάν καὶ μερι-
κοὶ ἄλλοι ἐπήγαν εἰς τὸ μέρος τοῦ δάσους,
τὸ ὁποῖον ἦτο γειτονικὸν πρὸς τὴν ἀκτὴν.
Ἐπρόκειτο νὰ ἴδουν, ἂν κοντὰ εἰς τὸ σπή-
λαιον ὑπῆρχε κάποιο ἄλλο μέρος, κατάλ-
ληλον διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἀποθήκη
τῶν τροφίμων καὶ τῶν ἐργαλείων.

Ὡς ἐπλησίασαν τὸ χανδάκι, ἤκουσαν βρυ-
χηθμοὺς ἀγρίους νὰ ἔρχονται ἀπ’ ἐκεῖ.

Ὁ Μπριάν διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο·
εὐθὺς τὸν παρηκολούθησαν ὁ Δόνιφαν, ὁ
ὁποῖος δὲν ἄφινε ποτὲ τὸν Μπριάν νὰ τὸν
περάσῃ. Τὰ ἄλλα παιδιὰ τοὺς ἠκολούθησαν
εἰς μερικῶν βημάτων ἀπόστασιν μετὰ τὰ του-
φέκια των ἔτοιμα, ἐνῶ ὁ Φάν ἐπροχώρει
μὲ τεντωμένα τὰ αὐτιά καὶ τὴν οὐρὰν ὠρ-
θωμένην.

Εἶχον φθάσει εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βη-
μάτων ἀπὸ τὸ χανδάκι, ὅτε αἱ φωναὶ τοῦ
ζῦου ἐδιπλασιάσθησαν. Εἰς τὸ μέσον τότε
τῶν στρωμένων κλάδων ἐφάνη μία μεγάλη
τρόπα, ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ πέσιμο
κάποιου ζῦου.

Ποῖον ὄμως ζῦον ἦτο ; Αὐτὸ δὲν ἦτο
δυνατὸν νὰ τὸ ξέρουν. Δι’ αὐτὸ ἦτο φρό-
νιμον νὰ προσέχουν καὶ νὰ εἶναι ἔτοιμοι
πρὸς ὑπεράπεισιν.

— Τρέξε, Φάν, τρέξε !

Καὶ παρευθὺς ὁ σκύλος ὤρμησε γαυγίζων,
χωρὶς ὄμως νὰ δείξῃ κάμμιν ἀνησυχίαν.

Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Δόνιφαν ἔτρεξαν πρὸς
τὸ χανδάκι καὶ μόλις ἐσκυψαν πρὸς αὐτό,

— Ἐλάτε, ἐλάτε, ἐφώνησαν.

— Τί ; δὲν εἶναι ἰαγγοῦάρος ; ἠρώτησεν
ὁ Βέμπ.

— Οὔτε κουγοῦάρος ; προσέθεσεν ὁ Κρός.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν· εἶναι ἕνα
εἶδος ζῦον, εἶναι μία στρουθοκάμηλος.

Ἦτο τῆς μίαι στρουθοκάμηλος·
πραγματικῶς ἦτο μεγάλη εὐτυχία, διὲν τέ-
τοια πτηνὰ εὕρισκοντο εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο,
διότι τὸ κρέας των εἶναι νοστιμώτατον καὶ
θρεπτικόν, πρὸ πάντων τὸ κρέας τοῦ στή-

θους, τὸ ὁποῖον εἶναι συνήθως παχύτερον.
Ἐν τούτοις, ἂν δὲν ἦτο κυρίως στρουθο-
κάμηλος, μ’ ὅλα ταῦτα θὰ ἀνήκεν εἰς κά-
ποιον εἶδος ἐξ αὐτῶν, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα
νανδούς· ἦτο καλὸν θήραμα.

— Πρέπει νὰ τὴν πιάσουμε ζωντανήν,
ἐφώνησεν ὁ Βίλκοξ.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Σερβῆς.

— Δὲν θὰ εἶναι εὐκόλον, συνεπλήρωσεν
ὁ Κρός.

— Ἄς προσπαθῆσωμεν, εἶπεν ὁ Μπριάν.

Ἄν τὸ δυνατὸν ἐκείνο ζῦον δὲν κατῶρ-
θωσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὸ χανδάκι, τοῦτο
προήλθε, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ κινήσῃ τὰ
πτερά του καὶ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἐπιφανείαν
τοῦ ἐδάφους. Ὁ Βίλκοξ, λοιπόν, ὑπεχρεώ-
θη νὰ καταβῇ εἰς τὸ χανδάκι, μετὰ κίνδυνον
νὰ δεχθῇ μερικὸς ραμφισμούς, οἱ ὅποιοι
ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν πληγώσουν σοβαρῶς.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ κατῶρθωσε νὰ σκεπάσῃ
τὸ κεφάλι τῆς στρουθοκάμηλου μετὰ τὸ φό-
ρεμά του, τὸ πτηνὸν κατεδικάσθη εἰς τὴν
μεγαλειτέραν ἀκινήσιαν.

Τότε ἦτο εὐκόλον νὰ τοῦ δέσουν τὰ πόδια
μετὰ δύο-τρία μανδύλια, ἐνωμένα μεταξὺ των,
καὶ τὰ παιδιὰ, ἐνώνοντα τὰς προσπάθειάς
των, ἠμπόρεσαν νὰ ἀνασῶν ἀπὸ τὸ χαν-
δάκι τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πουλί.

— Τέλος τὴν κατέχομεν ! ἐφώνησεν ὁ Βέμπ.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάμουμε ; ἠρώτησεν ὁ
Κρός.

— Αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατον, ἀπήντησεν ὁ
Σερβῆς, ὁ ὁποῖος δι’ οὐδὲν πρᾶγμα ἀμφέ-
βαλλε. Θὰ τὴν ὀδηγήσωμεν εἰς τὸ σπήλαιον,
θὰ τὴν ἡμερέψωμεν καὶ θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ
γιὰ ἵππασίαν.

Ἦτο, βεβαίως, ἀμφίβολον, ἂν θὰ κατῶρθω-
νον νὰ κάμουν αὐτό, ποῦ ἔλεγεν ὁ Σερβῆς·
ἔν τούτοις, τὴν μετέφερον εἰς τὸ σπήλαιον.

Ὅταν ὁ Γόρδων εἶδε νὰ φέρουν ἐκείνην
τὴν ζωντανὴν στρουθοκάμηλον, κατ’
ἀρχὰς ἐταράχθη, διότι θὰ ἦτο ὑποχρεωμέ-
νος νὰ θρέψῃ ἕνα στόμαχον ἀκόμη, ἀλλὰ,
σκεπτόμενος, ὅτι τὸ χόρτο καὶ τὰ φύλλα θὰ
ἤρχουν διὰ τὴν τροφήν της, τῆς ἔκαμε κα-
λὴν ὑποδοχήν. Ὅσον διὰ τοὺς μικροὺς,
εἶχον μεγάλην χαρὰν νὰ θαυμάζωσιν τὸ πουλί
ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἔδεσαν ἀπὸ τὰ πόδια
μετὰ ἕνα μακρὸν σχοινί. Ὅταν δὲ ἔμαθον ἀπὸ
τὸν Σερβῆ, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ τὸ ἡμερεύσῃ
διὰ νὰ τὸ ἵππεύουν, τότε ἡ χαρὰ των ἐδιπλα-
σιάσθη.

— Ναι, ναι, ἂν εἴσθε φρόνιμοι, θὰ σὰς
ἀφίνω νὰ κάθεσθε καὶ σὺ εἰς ἐπάνω του, εἶπεν
ὁ Σερβῆς εἰς τοὺς μικροὺς, οἱ ὅποιοι τὸν
ἐθεωροῦσαν ἤρωα.

— Θὰ εἴμεθα, θὰ εἴμεθα, ἐφώνησεν ὁ
Κωστάρ.

— Πῶς καὶ σὺ, Κωστάρ, ἠρώτησεν ὁ
Σερβῆς θὰ τολμήσῃς νὰ ἀνεβῆς ἐπάνω εἰς
τὸ ζῦον ;

— Ναι, ἀπὸ πίσω σου, θὰ τὸ κρατῶ ἀπὸ
τὴν μέση.

— Μὴ ξεχνᾷς ὄμως τὸν φόβον σου, ὅταν
ἦσουν ἐπάνω εἰς τὴν χελώνην.

— Ἄ ! δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ἀπήν-
τησεν ὁ Κωστάρ· αὐτὸ τὸ ζῦον δὲν τρέχει
ἐν τὴν χελώνην στὸ νερό.

— Ναι, μὰ αὐτὴ εἰμπορεῖ νὰ σὲ ἀνεβάσῃ
στὸν ἀέρα ! εἶπεν ὁ Δόλ.

Καὶ εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὰ δύο παιδιὰ
ἔμειναν σκεπτικά.

Φαντάζεσθε, βέβαια, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν,
ποῦ ἐγκατεστάθησαν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ σπή-
λαιον, ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχον
ὀργανώσει τὴν καθημερινὴν ζωὴν μετὰ τὸν
κανονικώτερον τρόπον.

Ὅταν δὲ ἡ ἐγκατάστασις θὰ εἶχε περα-
τωθῇ ὀλοτελῶς, ὁ Γόρδων εἶχε σκοπὸν νὰ
κανονίσῃ κατὰ τὸ δυνατὸν τὰ καθήκοντα
καθενὸς καὶ, πρὸ πάντων, διὰ νὰ μὴ ἀφίνη
τοὺς μικροὺς ἐλευθέρους καὶ μόνους.

Βεβαίως, τὰ μικρὰ δὲν ἐζήτησαν τίποτε
καλλίτερον ἀπὸ τοῦ νὰ ἀφοσιωθῶσιν εἰς
μίαν κοινήν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκα-
μναν κατὰ τὰς δυνάμεις των, ἀλλὰ τάχα
διὰ τὴν νὰ μὴ ἐξακολουθήσουν καὶ τὰ μαθή-
ματα, ποῦ εἶχον ἀρχίσει εἰς τὸ οἰκοτροφεῖόν
των ;

— Ἐχομεν ἐδῶ βιβλία, μετὰ τὰ ὁποῖα θὰ
εἰμπορέσωμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς με-
λέτας μας, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ ἐκεῖνα, ποῦ
ἐμάθαμεν ἀκόμη διὰ τὴν τάχα νὰ μὴ τὰ διδά-
ξωμεν εἰς τοὺς μικροτέρους συντρόφους μας ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, καὶ ἂν
κατορθώσωμεν νὰ ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ νησί,
ἂν μᾶς εἶναι πεπρωμένον νὰ ἐπανίδωμεν
μίαν ἡμέραν τὰς οἰκογενείας μας, ἄς προσ-
παθῆσωμεν νὰ μὴ χάσωμεν τὸν ἐν τῷ μεταξὺ
καιρὸν.

Ἀπεφασίσθη νὰ συνταχθῇ πρόγραμμα·
ἔπειτα, ἀφοῦ ἐπεβλήθη εἰς τὴν ἐγκρισίν των
τῶν παιδιῶν, ἐλήφθη φροντίς νὰ ἐκτελεθῆται
κατὰ γράμμα καὶ αὐστηρότατα.

Τέλος ὁ χειμὼν ἦλθε καὶ ἐπειδὴ ἦτο θρι-
μὺς κατὰ τὰς κακοκαιρίας, οὔτε οἱ μικροὶ
οὔτε οἱ μεγάλοι ἠμποροῦσαν νὰ ἐβγουν διό-
λου ἐξω. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ μὴ ἀφήσουν
τὰς ἡμέρας νὰ περάσουν χωρὶς ὠφέλειαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐνοχλοῦσε τοὺς κατοί-
κους τοῦ σπηλαίου, ἦτο ἡ στενοχωρία τοῦ
μοναδικοῦ ἐκεῖνου μέρους, τὸ ὁποῖον ἐχρησί-
μευεν ἴσως μαγειρεῖον, ὡς αἰθουσα καὶ ὡς
κοιτῶν. Ἐπρεπε, λοιπόν, χωρὶς νὰ βραθύ-
νουν, νὰ ἐπιχειρήσουν ὁπῶς μεγαλώσῃ ἡ χω-
ρητικότης τοῦ σπηλαίου.

12. — Ἡ διαμονὴ τῶν παιδιῶν.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐκδρομάς των οἱ
μικροὶ ναυαγοὶ ἐξήτασαν πολλάκις καὶ μετὰ
προσοχὴν τοὺς βράχους, μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι
θὰ εὕρισκον κανέν ἄλλο σπήλαιον. Ἐὰν
ἀνεκάλυπτον τοῦτο, θὰ τοὺς ἐχρησίμευε διὰ
νὰ ἀποθηκεύσουν τὰ διάφορα ὑλικά, ἐργαλεῖα
καὶ σκεύη, τὰ ὁποῖα εἶχαν μείνει ἐξω.
Ἐπειδὴ ὄμως αἱ ἀναζητήσεις τῶν παιδιῶν
δὲν εἶχαν κανέν ἀποτέλεσμα, δι’ αὐτὸ ἐπαν-
ῆλθον εἰς τὴν πρώτην των σκέψιν, δηλαδὴ
νὰ μεγαλώσουν τὸ σπήλαιον ἀπὸ μέσα. Θὰ
τὸ ἐπαλεκοῦσαν καὶ θὰ ἔσπανον τὸν βράχον.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σιλενυαίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ

Ἄλλοι λέγουσιν «ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν εἶναι ὁ βοηθὸς ἡμῶν». Οὗτος ἀποβαίνει βοηθός, ἐννοεῖται, ὅταν τις καθιστῇ αὐτὸν τοιοῦτον, ὅταν ἀναγκάζῃ αὐτὸν νὰ γείνη τοιοῦτος. Ἄλλὰ τότε γίνεται βοηθὸς μέγιστος.

Τίνες οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν;

Ἐν ταῖς ἐπιστήμαις τοιοῦτοι εἶναι αἱ δυσχέραι. Ἄλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχον αὗται, ποῦ θὰ ἔμενον οἱ διακεκριμένοι ἐπιστήμονες; Ὁ εἰς θὰ ἐγίνωσκε τόσα, ὅσα καὶ ὁ ἄλλος. Νίκα ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου τοὺς πρώτους· καὶ οὗτοι θὰ ἀποβῶσι σύμμαχοί σου κατὰ τὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῶν ἐπομένων. Ἐν τῷ ἠθικῷ κόσμῳ τοιοῦτοι εἶναι οἱ πειρασμοί. Ὅταν δυνηθῆς νὰ ὑπερβῆς τοὺς πρώτους, οἱ ἐπόμενοι δὲν ἀποκτῶσιν εὐκόλως δύναμιν ἐπὶ σοῦ. Οἱ Ῥωμαῖοι στρατηγοὶ ἐνεθάρρουν καὶ ἐνεθουσίαζον τοὺς πολεμιστάς, ὑπενθυμίζοντες τὴν προτέραν αὐτῶν γενναϊότητα.

Ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ οἱ ἐχθροὶ εἶναι πολλοί. Ἐχθροὶ εἶναι ἄνθρωποι τοιοῦτοι ἢ τοιοῦτοι, τοιαύτας ἢ τοιαύτας διαθέσεις ἔχοντες. Ἐχθροὶ εἶναι παλαιαὶ ἔξις, προλήψεις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετον πολλάκις, καινοτομίαι, εὐπιστία, παράδοσις εἰς ἀστηρίκτους ἱλίθας. Ἐχθροὶ εἶναι σχέσις καὶ ἀνάγκαι, αἵτινες δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Πῶς δύναται ἐντεῦθεν ὁ ἀνταγωνιστὴς νὰ ἀποβῇ βοηθός; Διὰ τῆς ὑπολήψεως, τῆς ἐμπιστοσύνης, τοῦ κύρους, τὰ ἑποῖα ἀποκτῇ ἐκείνος, ὅστις θαρραλέως καὶ συνετῶς κατέρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς τὰ κωλύματα ταῦτα διὰ τῆς ἀσκήσεως, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς δεξιότητος αὐτοῦ. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἀντίθετον, νὰ καταστήσῃ τις τοὺς βοηθούς αὐτοῦ ἀντιπάλους; Συμβαίνει πολλάκις. Φυσικὰ δῶρα, βοηθητικὰ μέσα διὰ τῆς κακῆς χρήσεως ἀποβαίνουσιν οἱ ἀπληγέστατοι ἡμῶν ἐχθροί. Ὡσαύτως τὸ χρήμα, ὁ πλοῦτος, ἡ κοινωνικὴ θέσις καὶ τὸ ἀξίωμα, ἡ δύναμις καὶ ἡ υἰεσία.

Ἄλλ' εἰς τοὺς ἐχθρούς, οἵτινες εἰς τινὰς ἀπέβησαν οἱ σπουδαιότατοι σύμμαχοι, καταλεκτέα ἴδια ἢ πενία.

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Βδελυρὰ τάξις ἐν τῷ λεξιλογίῳ τῆς ἀνθρωπίνης κακωντροχειας εἶναι ἡ λέξις ἐκδίκησις. Ἐν τῷ ἀρχαίῳ κόσμῳ ἐθεωρεῖτο μάλιστα ἀνδροπρεπὲς τὸ νὰ κακοποιήσῃ τις τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἄλλ' οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἄλλως ἐσκέπτοντο καὶ ἐδίδασκον. Ὁ χριστιανισμὸς ἀπαγορεύει ρητῶς τὴν ἐκδίκησιν· καὶ ὁμῶς αὕτη ἐξακολουθεῖ ἀσκουμένη. Καὶ κατὰ ποῖον τρόπον; Ἄρα γε μόνον κατ' ἐκείνων, ὑφ' ὧν ὑβρίσθη τις ἢ νομίζει, ὅτι ὑβρίσθη; Τοῦτο εἶναι πῶς εὐνόητον. Ἄλλ' ὄχι. Πολλάκις ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἄλλου εἶναι ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ ἀνίκανοι αἰσθάνονται ἑαυτοὺς προσβεβλημένους, καὶ ἂν ἔτι οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐπιέσθησαν ὑπ' αὐτῆς. Ἡ ὑπεροχὴ αὕτη ἴσεται πρὸ αὐτῶν ὡς καταισχύνουσα μορφή καὶ ἡ ἐκδίκησις συνίσταται εἰς σμίκρυνσιν ἢ ρύπανσιν αὐτῆς.

Ἄλλ' ἔτι πρὸς ἐκδικουῦνται πολλάκις τοιοῦτοις, οἵτινες εὐηργέτησαν αὐτοὺς καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον, ὅτι εὐηργέτησαν αὐτούς. Εἶναι φρικῶδες καὶ ὁμῶς εἶναι ἀληθές· καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔχω πείραν αὐτοῦ. Καὶ ἐνταῦθα ἡ ὑπεροχὴ τοῦ εὐεργέτου εἶναι ἐκαίνη, τὴν ὁποίαν ἡ ὑψηλοφροσύνη τοῦ ἀγνώμονος δὲν ἀνέχεται.

Ἐν λείπεται ἔτι. «Εἶναι ἀνθρώπινον νὰ μισῆς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἔχεις ὑβρίσει», λέγει ὁ βαθὺς ψυχολόγος Τάκτιος. Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν; Καὶ αὐτὸς βεβαίως, διότι οὗτοι ὑψηλοφρόνως ἢ σιωπηλῶς ἐλέγχουσι τὴν ἡμετέραν κακίαν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ ἄλλους τινὰς ἐκδικουῦνται οἱ ἄνθρωποι.

Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἀληθεῖς, διάβολοι; Εἶναι. «Λέξόν μοι ἓνα τοιοῦτον Σατανᾶν». Παρατήρησον σεαυτὸν εἰς τὸν καθρέπτην· ὁ Σατανᾶς, ὃν παρατηρεῖς ἐν αὐτῷ, δύναται νὰ εἶναι ὄχι ἄλλος, ἀλλὰ σὺ ὁ ἴδιος, ἂν μὴ ἐγκαίρως ἀποδιώξῃς αὐτόν.

Θέλεις νὰ μὴ φθάνῃς καὶ νὰ μὴ ἐκδικησῇς; Προσπάθησον νὰ εἶσαι κάτοχος ὅσον τὸ δυνατόν πολλῶν ἐσωτερικῶν ἀγαθῶν. Μὴ προσβάλης κανένα καὶ φεύγε τὸ χυδαῖον ἐλάττωμα τῆς ἀχαριστίας.

ΕΛΛΗΝΣΕ Τ' ΑΗΔΟΝΙ...

Μαύρη ἡ φύσις ἦτανε,
μαύρη κι' ἀραχνιασμένη,
χλωμά ἦταν τὰ λούλουδα
κι' ἡ πλάσι πονεμένη
Βουβὸ τὸ κύμα ἐχτύπηε
τὴν ἀμμουδιά με λύπη,
κι' ἔλεγεσ κάτι λείπει,
ποῦ δίνει ἐδῶ ζαή.

Ἄνοιγει τὰ φτερούγια του
ζάφνου ἓνα ἀηδόνι,
πετὰ καὶ πάει ζέμακρα,
κι' ἀνέλπιστα ὑψώνει
φανοῦλα, ποῦ μυρόβολο
τὴν σήκωσε ἀγέρι,
γρήγορα νὰ τὴν φέρῃ
σ' ἐκειοὺς, ποῦ καρτεροῦν.

Τάλλα πουλιὰ βουδάθησαν
σὸ λάλημά του ἐκεῖνο,
τὰ λούλουδα ζανάνοισαν,
ζανάνοισε τὸ κρίνο.
Τὸ κύμα, ποῦ ἐχτύπηε
μὲ μάνητα τὸν βράχο
κι' αὐτὸ κι' αὐτὸ μονάχο
τὰ πόδια του· φιλεῖ.

ΣΤΟΥΤΣΙΜΕΝΟ ΕΛΛΑΣ

ΠΑΡΗΣΙΣ ΕΝ ΜΥΘΟΙΣ

Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

— Γνωρίζεις τὴν πλουσίαν ξένην, ἡ ὁποία ἦλθεν ἀπὸ πολὺ μακρὰν, γεμάτη χρυσοῖον ἀφθονον, καὶ ἡ ὁποία σκορπίζει δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἓνα πλῆθος κίτρινα θαμβωτικὰ νομίσματα;

Οὕτω μοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὁ φίλος μου Εὐπιστος, συναντήσας με εἰς τὸν δρόμον.

— Κίτρινα νομίσματα; ἐφ' εἶπον ἐννοεῖς λίρες;

— Μάλιστα, ἓνα κόσμον λίρες!

— Περίεργον!

— Καθόλου περίεργον!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐπληροφοροῦμην, ὅτι τὸ χρυσοῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε διασκορπίσει ἡ πλουσία ξένη καὶ τὸ ὁποῖον ἴσως εἶχε θαμβώσει τὸν φίλον μου Εὐπιστον, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, παρὰ κίβδηλος χρυσοῦς, καὶ ἡ θαμβωτικὴ λίρες τῆς εἶχον χάσει μετὰ τὴν πρώτην συναλλαγὴν ὅλην τὴν λάμπην καὶ ὅλην τὴν θαμβώτητα, φανείσαι ὅτι ἦσαν; δηλαδὴ ἕλεινός ἦτο χαλκός.

Ὅταν ἐζήτησα νὰ μάθω ποῖα ἦτο ἡ ξένη αὕτη κυρία, μετ' εἶπον, ὅτι ὀνομάζεται Ὑποκρισία καὶ ὅτι τὰ ψευδόχρονα νομίσματα, τὰ ὁποῖα εἶχε διασκορπίσει, δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο, παρὰ κίβδηλοι χαρακτήρες, λοιπώμενοι μετὰ τὴν λάμπην ὑπὸ τῆς ὑποκρισίας.

Συναντήσας τότε τὸν φίλον μου Εὐπιστον,

— Πρόσεχε, ἐφ' εἶπον· πρόσεχε, μὴ εἶσαι τόσο εὐπιστος, ὅσον τὸ ὄνομά σου λέγει· πᾶν ὅ,τι λάμπει, δὲν εἶναι χρυσοῦς. Ὁ ἀληθὴς χρυσοῦς εἶναι ἐφ' ὅτι πολὺ ἀπάνιος.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Σοφὸς ἄνθρωπος καὶ ἀγαπητὸς εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι κοπιᾶζον διὰ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ σώματος, αὐτὸς κοπιᾶζει ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς ἀπολαύσεως.

□

Ἡ Πυθιάς, ἡ κόρη τοῦ Ἀριστοτέλους ἠρώτησε τὸν πατέρα τῆς ποῖον εἶναι τὸ καλύτερον χρώμα καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Τὸ χρώμα, ποῦ γίνεται ἀπὸ τὴν αἰδῶ.

□

Ἡ τέχνη μόνον ἀνακουφίζει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς θωπευχίας του.

□

Μὴ ὀμιλεῖς ταχέως, διότι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ εἰπῆς πράγματα ἐσφαλμένα.

□

Τὸ μικρὸν δὲν εἶναι μικρόν, ἂν ἐξ αὐτοῦ παράγεται μέγα.

□

Περισσότερον πρέπει νὰ ἀκοῆ τις, παρὰ νὰ λέγῃ.

□

Αἱ γνώμη τῶν γερόντων εἶναι ἀνώτεραι, διότι ὁ χρόνος εἶναι διδάγμα ποικιλώτατον.

ΕΙΣ ΣΦΟΔΡΑ ΕΝΤΟΜΟΛΟΓΟΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδα 236)

Γεραίων τὰ ἄθλα τοῦ Κάδμου καὶ Κυναιγείρου, δὲν παρέλπει τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς Πέμπτας νὰ πηγαίνω νὰ πληροφοροῦμαι, ἐὰν ἡ περιμαβέρα καὶ τὰ κίτρινα κουδουνάκια ἐξεπρόβαλαν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐὰν ὁ σπίνος ἐκλωσσούσεν ἐπάνω εἰς τῆς ἀγκαθιές, ἐὰν ἡ ζῆνυς ἀπὸ τῆς ἱτιές ἐπεφταν πολλές μαζί ὅταν τὰς ἔσεια. Κ' ἔτσι, πάντα πειὸ ζωηρὸ διατηρεῖτο τὸ ἱερὸν πῦρ.

Ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα ἔφθασα ἕως στὸν Βιργίλιον, ἐρωτευμένος μὲ τὰ πρόσωπα τῶν Γεωργικῶν τοῦ ἔποποιῶν. Αἱ κακοήθειαι τῶν ἀρχαίων βοσκῶν εὐτυχῶς παρήρχοντο ἀπαρτήρητοι καὶ ὑπῆρχον ἐντὸς τοῦ πλαισίου, ὅπου ἐκινούντο τὰ πρόσωπα, λεπτομέρειαι χαριτωμέναι ἐπὶ τῆς μελίσης, τοῦ τέτιγος, τῆς τρυγῶνος, τῆς κορώνης, τῆς κασιόκας, τοῦ κυτίσου. Ἦταν ἐντρούφημα ἀληθινὸ τὰ πράγματα αὐτὰ τῶν ἀγρῶν, ποῦ ἐξεφράζοντο εἰς στίχους ἠχηροῦς, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Λατίνος ποιητὴς ἀφῆκε ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν εἰς τὰς κλασικὰς μου ἀναμνήσεις.

Κατόπιν ἀποτόμως ἀπεχαιρέτησα τὰς σπουδάς. Χαίρετε, Τίτυρε καὶ Μενάλκη. Ἡ κακοτυχία ἐξέσπασε στὸ κεφάλι μας ἀδυσώπητος. Τὸ ψωμί ἀπειλεῖ νὰ λείψῃ στὸ σπῆτι. Καὶ τώρα, μικροῦλί μου, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ· σῦρε τὰ κανιά σου ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ καὶ, καὶ κέρδιζε ὅπως μπορείς τὸ δεκάλεπτο, ποῦ σοῦ χροιάζεται γιὰ τῆς λίγες τηγανητὲς πατάτες, ποῦ ἔχεις ἀνάγκη γιὰ νὰ τραφῆς. Ἡ ζωὴ θὰ γίνῃ ἀφόρητος γέαινα. Μὰ ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ.

Εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον αὐτὴν σύγχυσιν ὁ ἔρωσ τοῦ ἐντόμου ἔπρεπε νὰ συναπολσοθῇ; Καθόλου. Θὰ ἐπιζῶσας καὶ ἐπὶ τῆς σχεδίας τῶν ναυαγῶν. Ἡ ἀνάμνησις παραμένει ζωηρὰ μὲς κἄποιας ζῆνας τῶν πεύκων, ποῦ εἶχα συναντήσαι γιὰ πρώτη φορά. Αἱ φοῦνται τῶν κεραιῶν τῆς, αἱ κομψαὶ στίξεις τῶν λευκῶν ἀποχρώσεων ἐπὶ τοῦ καστανοῦ βιάθους τῶν ἐλύτρων τῆς, ὑπῆρξαν ὡς ἀκτίς φωτεινὴ ἡλίου εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀθλιότητας τῆς ἡμέρας.

Ἐν συντόμῳ: ἡ εὐνοϊκὴ τύχη, ποῦ δὲν καταλείπει ποτὲ τοὺς καρτερικοὺς, μὲ φέρει εἰς τὸ πρωτοβάθμιον διδασκαλεῖον, ὅπου εὐρίσκω φαγὶ ἐξησφαλισμένο: λίγα κάστανα ξηρὰ καὶ ρεβίθια. Ὁ διευθυντὴς, ἄνθρωπος μὲ βλέψεις γενναίας, δὲν ἀργεῖ νὰ δώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς τὸν νεοφερμένον μαθητὴν. Μ' ἀφίνει νὰ κάμω σχεδὸν ὅ,τι θέλω, φθάνει μόνον νὰ πληρωθῶν τὰ προγράμματα τοῦ σχολείου, πολὺ μέτρια τότε.

Ἐχὼν κἄποιας γνώσεις τῆς λατινικῆς καὶ τῆς ὀρθογραφίας, εἶμαι ὀλίγον πειὸ προχωρημένος ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς μου, καὶ ἐπωφελοῦμαι γιὰ νὰ ξεδιαλύσω τὰς ἀορίστους γνώσεις μου ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων. Ἐνόσῳ περίξ μου ξεκαθαρίζεται μιὰ ὑπαγόρευσις, μὲ συχνὰς εἰς τὸ λεξικὸν προσδρομάς, ἐξετάζω εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ἀναλογίου μου τὸν καρπὸν τῆς ροδοδάφνης, τὸ κέλυφος τοῦ σκυλακιοῦ, τὸ κέντρον τῆς μελίσης, τὸ ἔλυτρον τοῦ κενθάρου. Μὲ αὐτὴν τὴν προ-

καταβολικὴν γεῦσιν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα ὅπως-ὅπως καὶ εἰς τὰ πεταχτὰ, ἐβγήκα ἀπὸ τὸ σχολεῖον πειὸ διψασμένος παρὰ ποτὲ γιὰ ἔντομα καὶ φυτὰ. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὰ ξεχάσω. Τὸ ψωμί τοῦ μέλλοντος, ἡ συμπλήρωσις τῆς εὐρυτέρας μορφώσεως τὸ ἀπῆται ἐπιτακτικῶς. Τί νὰ ἐφεύρω, διὰ ν' ἀνέλθω ὑπεράνω τῆς πρωτοβαθμίου παιδεύσεως, ποῦ μόλις ἐξέτρεφε τότε τὸ προσωπικόν της; Ἡ φυσικὴ ἱστορία δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τίποτε πρακτικόν. Ἡ διδασκαλία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν παρημέλει ὡς ἀναξίαν νὰ συνσταρισθῇ τὰ λατινικὰ καὶ τὰ ἑλληνικὰ. Τὰ μαθηματικὰ μὲ ἀπέμενον, μὴ ἀπαιτοῦντα δαπανηρὰς ἐγκαταστάσεις: ἕνας μαυροπίναξ, ἕνα κομμάτι κιμωλίας καὶ μερικὰ βιβλία, ἦσαν ἀρκετὰ. Ἐπιδίδομαι, λοιπόν, ὀλοφύχως εἰς τὴν γεωμετρίαν. Ἀσκήσις ἐκ τῶν ἀπηνεστέρων, ἄνευ ὀδηγοῦ, ἄνευ συμβούλου· εὐρέθην ὀλομόναχος ἔναντι τῆς δυσλήπτου δυσκολίας, ποῦ εἰς τὸν ἐπίμονον στοχασμόν μου ἀνέθρωςκεν εἰς τὸ τέλος ἀπὸ τὰ σκοτῆ τῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΗ Α. ΖΩΗΡΟΥ

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Διατί τὰ μήλα πίπτουν κατὰ γῆς;

Κάνεις δὲν εἰξεύρει διατί τὰ μήλα πίπτουν κατὰ γῆς. Ἄν καὶ γνωρίζομεν, ὅτι ἡ γῆ ἔλκει τὸ μήλον καὶ τὸ μήλον ἔλκει ἐπίσης τὴν γῆν—μὴ ἀπορεῖτε δι' αὐτὸ— ἐν τούτοις, κάνεις δὲν γνωρίζει τὸ διατί.

Εἶναι εἰς γενικὸς νόμος. Εἰς τὸν ἀπέραντον αὐτὸν κόσμον ὅλα τὰ πράγματα ἔλκονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καθὼς τὸ ἀπέδειξεν ὁ μέγας φυσικὸς Νεύτων.

Περὶ αὐτοῦ λέγουν τὸ ἐξῆς: Ὅταν ἦτο μικρὸς, εὐρίσκειτο μιαν ἡμέραν κάτω ἀπὸ μιαν μηλιάν· εἶδε νὰ πίπτῃ ἀπ' αὐτὴν ἕν μήλον καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμον μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν του, ἔκαμε τὴν ἐξῆς σκέψιν:

— Ἄν ἡ σελήνη ἔσταματοῦσε νὰ γυρίζῃ, θὰ ἐπιπτε ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, καθὼς ἔπεσε πρὸ ὀλίγου καὶ τὸ μήλον αὐτό.

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀνεκάλυψε τὴν παγκοσμίαν ἔλξιν.

Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Νεύτωνος, ὅσον περισσοτέρα ὕλη εὐρίσκεται εἰς ἕν ἀντικείμενον, τόσο ἡ ἔλξις του θὰ εἶναι ἰσχυροτέρα ἐπὶ ἐνὸς ἄλλου ἀντικειμένου. Ὅστε ἡ γῆ ἔλκει ἕν σῶμα βαρὺ ἰσχυρότερον, παρὰ ἕν σῶμα ἑλαφρόν.

Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι ἐνόμιζον, ὅτι τὰ βαρύτερα σῶματα πίπτουν ταχύτερα ἀπὸ τὰ ἑλαφρότερα. Ἐλησμόνουν δὲ ὅτι ἀπαιτεῖται τόσο ἰσχυροτέρα ἔλξις, ὅσον τὸ σῶμα, ποῦ ἔλκύεται εἶναι βαρύτερον.

Ὅσον τὸ πρᾶγμα εἶναι βαρύτερον, τόσο

περισσότερον δυνατὴ εἶναι ἡ ἔλξις του, ἐπίσης ὅμως καὶ ἡ προσπάθεια, τὴν ὁποίαν παράγει, εἶναι μεγαλειτέρα. Δι' αὐτὸ ἐν πρᾶγμα πολὺ βαρὺ καὶ ἐν ἄλλο πολὺ ἑλαφρὸ πίπτουν ἀκριβῶς μὲ τὴν ἴδιαν ταχύτητα.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πρῶτος διέκρινε τὸ φαινόμενον αὐτὸ καὶ πῶς τὸ ἀπέδειξεν.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας Πίζαν ὑπάρχει περίφημος κεκλιμένος πύργος, ὁ ὁποῖος ὑφούται τώρα ἐπὶ αἰῶνας. Πῶς στέκεται, ἐν τούτοις, ὀρθός; Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον παρόμοιον πρὸς τὸν πύργον τῆς Πίζας. Ἦρχισαν τὴν κατασκευὴν του 800 ἔτη περίπου πρὶν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ κάμουν κωδωνοστάσιον τόσο εὐμορφον, ὅσον καὶ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Βενετίας. Ἐνῶ κατασκευάζετο, συνέβη κἄτι, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέφερε τὴν πτώσιν τοῦ κωδωνοστασίου αὐτοῦ καὶ ὅμως τοῦτο δὲν ἔπαθε τίποτε, ἂν καὶ κλίνῃ ἀπὸ τὴν εὐθείαν γραμμὴν 4,30 μέτρα.

Ὁ πύργος εἶχε κτισθῆ ἐπάνω εἰς μεγάλους δοκοὺς ξυλίνους· ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἔδαφος ἦτο μαλακόν, δι' αὐτὸ τὸ θεμέλιον ἐκλίεν ἀπὸ τὸ ἕν μέρος. Δὲν εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον ἄλλος πύργος, ὁ ὁποῖος κλίνει τόσο πολὺ, ὅσον ὁ πύργος τῆς Πίζας. Εἶναι ἐπὶ πλέον ὠραιότατος καὶ στρωμένος ἀπ' ἔξω μὲ μάρμαρον. Ἐν τούτοις, ὁ πύργος δὲν πίπτει, διότι, ὅταν ἐξηκολούθησαν τὴν κατασκευὴν του, ἔλαβον τοιαύτην πρόνοιαν, ὥστε, ἂν σύρῃ τις μιαν εὐθείαν γραμμὴν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τοῦ πύργου, ἡ γραμμὴ αὐτὴ φθάνει πάντοτε ἐντὸς τῶν θεμελίων τοῦ μνημείου. Ἄν ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἔφθανε τὸ ἔδαφος ἐκτὸς τῶν θεμελίων, τότε ὁ πύργος θὰ ἐπιπτεν.

Ἄλλ' ὁ πύργος αὐτὸς εἶναι καὶ δι' ἕνα ἄλλον λόγον σπουδαῖος: ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ ἕνα σοφώτατον ἄνθρωπον, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὁ νόμος τῆς ἔλξεως τῶν σωμάτων. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Γαλιλαῖος, ὁ ὁποῖος ἔδρασε πρὸ 300 ἐτῶν.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἐπιστεύετο, ὅτι, ἂν πάρῃ τις δύο σφαῖρας καμωμένας ἀπὸ τὸ ἴδιον ὕλικόν, τὴν μιαν ὅμως μεγάλην καὶ τὴν ἄλλην μικράν, καὶ τὰς ἄφινε νὰ πέσουν εἰς τὸ ἔδαφος, τότε ἡ μεγάλη θὰ ἐπιπτε ταχύτερον ἀπὸ τὴν μικράν καὶ ἂν μάλιστα ἦτο δέκα φορές βαρύτερα, θὰ ἐπιπτε δέκα φορές ταχύτερον. Ὁ Γαλιλαῖος ἀπέδειξεν, ὅτι καὶ αἱ δύο σφαῖραι πίπτουν ταυτοχρόνως καὶ τὸ πείραμά του αὐτὸ ἔκαμεν ἀπὸ τὸν πύργον αὐτὸν τῆς Πίζας ἐνώπιον πολλοῦ κόσμου.

Ἐν τούτοις, μὴ νομίζετε, ὅτι ὁ Γαλιλαῖος ἐπευφημήθη· τούναντίον, τὸν ἐσφύριξαν καὶ τὸν ἀπεδοκίμασαν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ.

(συνέχεια από σελ. 238)

— 'Η Ειρήνη! ἡ Ειρήνη ἔγινε διδασκάλισσα τοῦ πιάνου! ἐφώνησεν ἡ Καίτη, κάτωχρος ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ συγκίνησιν, διότι αὐτὴ δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν παλαιάν τῆς συμμαθήτριαν. Δυστυχῆς Εἰρήνη! καὶ εἶναι ποτὲ δυνατόν αὐτό, κυρία;

— Ἀλλοίμονον! μάλιστα, μικρά μου δεσποινίς. Ἐν τούτοις, ἂν ἐφантаζόμην, ὅτι ἡ εἰδησις αὐτῆ θὰ σὰς προξενούσῃ τὴν λύπην καὶ συγκίνησιν, δὲν θὰ σὰς τὴν ἀνέφερον... Ἄλλ' ἰδοῦ, ἔρχεται ἡ καθυστερησασα... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ὑπάγω νὰ τὴν προῦπαντήσω;

Μετά τινα λεπτά τὸ περίφημον κομμάτι, μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἤνοιγεν ἡ συναυλία, ἤρχιζεν, ἡ δὲ Καίτη ἀδεσβαιώθη μὲ τὰ ἰδικά της μάτια, ὅτι ἡ ὥραία ἐκαίνη πιανίστρα, ἐκαίνη, τὴν ὁποίαν μὲ τὴν ἀγωνίαν ἀνέμενον, ἡ νεάνις ἐκαίνη, ἡ τὸσον λεπτή, τὸσον ἀφελῆς καὶ τὸσον χαριτωμένη, μὲ τὴν ἀπλουστάτην ἐνδυμασίαν της, δὲν ἦτο κάμμία ἄλλη, παρὰ ἡ ἄλλοτε πλουσία Εἰρήνη, ἡ συμμαθήτριά της, ἡ τρυφερά εὐεργέτις της Νέλλης καὶ τῆς οἰκογενείας της.

Ἄλλὰ πραγματικῶς, τί νὰ ἔγινεν ἡ μικρὰ Νέλλη, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἤκούετο νὰ λέγουν τίποτε κάμποσα ἔτη τώρα;

Ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ μακρυνοῦ παρελθόντος εἶχον ἐξυπνήσει ταυτοχρόνως εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Καίτης. Μόλις εἶδε τὴν Εἰρήνην καὶ ἐνῶ τὸ πιάνο ὑπὸ τὰ δάκτυλα τῆς Εἰρήνης ἐσκόρπιζεν ὄραλους καὶ γλυκυτάτους ρυθμούς, οἱ δὲ ἀκροαταὶ τὴν ἐχειροκρότουσαν μὲ ἐνθουσιασμόν, ὁ νοθεὶς τῆς Καίτης ἀταξίδευεν εἰς τὸ παρελθόν.

Ὁ ἰσχυρὸς καὶ καίρως τῆς ζηλοτυπίας ἦτο μακρὰν, διότι, ἂν ἄλλοτε ἡ Καίτη ἤκουε νὰ χειροκροτοῦν τὴν συμμαθήτριάν της, θὰ ἐδοκίμαζε φοδερὰν στενοχωρίαν καὶ βάσανον. Ἄλλὰ σήμερον οὔτε ἤκουε κἀν τὰ χειροκροτήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τὸσον τῆς ἤξιζον, καὶ ἂν τὰ ἤκουε, μᾶλλον ἐλυπεῖτο διὰ τὴν Εἰρήνην, ἡ ὁποῖα τὰ ἐδέχετο, παρὰ τὴν ἐζήλευε.

— Δυστυχισμένη Εἰρήνη! δυστυχισμένη Εἰρήνη! ἐπανελάμβανε πόσον θὰ ὑποφέρῃ, διότι ἔχασε τὴν παρουσίαν της καὶ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ παίξῃ πιάνο!

Ἡ Καίτη, καθὼς βλέπατε, ἀγαπηταί μου φίλοι, δὲν εἶχε παῖραν καὶ δὲν ἐγνώριζε τί χαρὰ εἶναι νὰ ἐργάζεται κανεὶς δι' ἐκείνους, ποῦ ἀγαπᾷ, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν γλυκεῖαν ὑπερηφάνειαν, καθὼς καὶ τὴν ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποίαν δοκιμάζει κανεὶς, ἔταν βλέπῃ, ὅτι αἱ προσπάθειαι του, ἡ μᾶλλον τὰ προσόντα τοῦ πνεύματός του, ἐκτιμῶνται καὶ ἐπαινοῦνται.

Ὅχι, ἡ Καίτη εἶχε τὴν πρόληψιν, ποῦ ἔχουν δυστυχῶς πολλοὶ ἐνόμιζε ἄηλεκτῆ,

ὅτι καταβαίνει, ὅταν εἶναι ὑποχρεωμένος τις νὰ κερδίσῃ χρήμα διὰ νὰ ζήσῃ. Ἡ Καίτη ἐβλεπεν ἔν καὶ μόνον πρᾶγμα, ὅτι ἡ Εἰρήνη ἐδίδε μαθήματα πιάνου, ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθῇ νὰ λαμβάνῃ ἀκόμη.

Ὁ ἰσχυρὸς κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς Καίτης, ἡ Εἰρήνη θὰ ἦτο πολὺ-πολὺ δυστυχῆς!

Μὲ αὐτὰς, λοιπόν, τὰς σκέψεις εἰς τὸ πνεῦμα εὐρέθη ἡ Καίτη, ὅταν ἡ συναυλία ἐτελείωσεν καὶ ἐπλησίασεν τὴν παλαιάν συμμαθήτριάν της διὰ νὰ τὴν χαιρετήσῃ.

Ἄλλὰ ξεύρετε πόσον ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδε τὴν νεκρὰν διδασκάλισσαν τοῦ πιάνου, τῆς ὁποίας ἐκακοτύχιζε τὴν τύχην, νὰ εἶναι φαῖδρέ, γλυκεῖά, εὐχαριστημένη!

Τὴν ὑπεδέχθη μὲ τὴν γνωστήν της, τὴν συνειθισμένην καλοσύνην, καὶ τῆς ὠμίλησε χωρὶς διόλου νὰ στενοχωρηθῇ διὰ τὴν παλαιάν της κατάστασιν, ἡ ὁποία ἦτο ἴσως λομπροτέρα, ἀλλὰ δὲν ἦτο τὸσον εὐτυχισμένη, ὅσον ἡ σημερινή.

Φαντάζεσθε τὴν ἐκπληξίν τῆς Καίτης ἀπὸ τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς Εἰρήνης! τὴν ἐνόμιζε δυστυχῆ καὶ ἤκουεν ἀπὸ τὸ στόμα της, ὅτι ἦτο περισσότερο εὐχαριστημένη τώρα, παρὰ ἄλλοτε.

— Καὶ πῶς, δὲν ἐκρατήθη νὰ μὴ φωνάξῃ ἡ Καίτη, δὲν προτιμᾶτε νὰ εἰσθε πλουσία, παρὰ νὰ...;

Ἐσταμάτησε καὶ διέκοψε τὴν φράσιν της ἀπὸ ἐντροπὴν διὰ τὴν ἐκπληξίν, ποῦ τῆς διέφυγε.

— Παρὰ νὰ εἶμαι πτωχή; συνεπλήρωσεν ἡ Εἰρήνη μὲ γλυκὸ μείδισμα. Λοιπόν, ὅχι εἰς τὴν εὐμάρειαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφθονίαν, τὴν ὁποίαν τὸσοι κακοὶ ἐφθενοῦσαν...

Εἰς τὰ λόγια αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εἶπε τυχαίως ἡ Εἰρήνη, ἡ δυστυχῆς Καίτη, περισσότερο κόκκινη καὶ πλέον στενοχωρημένη παρὰ ποτὲ, παρ' ἄλλοτε νὰ τὰ χᾶσῃ. Εὐτυχῶς ἡ παλαιά της συμμαθήτρια δὲν διέκρινε τὴν ταρκαχὴν της.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΕΙΩ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἄπ' Όλα»

Κατάλογος Β.

Αἱ τελειόφοιτοι τῶν Ἀρχιερατικῶν Ἐκπαιδευτηρίων:

Μαριάνθη Παναδοπούλου, Μαθητὴς
Χριστοδοουλίδου, Ἀναστασία Μιχαη-
λίδου, Κοκκινὴ Τριανταφυλλίδου,
Βιργινία Γεωργιάδου, Ἀναστασία Ζα-
φειροπούλου καὶ Ἄννα Γρηγοριάδου Γρ 130.—
Μ. Α. Σαργιάδης: 5.—

Γρ. 135.—

Ἐκ τοῦ πρώτου καταλόγου . 17.—

Εἰσπραχθέντα ἐν ὅλῳ . Γρ. 152.—

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΙ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Ἡμῶν προσκεκλημένη προχθὲς σὲ ἕνα φιλικὸ σπῆτι, τὸ ὅποιον ἔχει τρία παιδάκια δεκαπέντε ἕως δέκα ἐτῶν. Τὸ μεγαλύτερον εἶναι κοριτσάκι εἶναι μιὰ μικρὰ δεσποινίς, εὐτυχισμένη, διότι ἔχει γονεῖς, καὶ γονεῖς πλουσίους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀγαποῦν καὶ τῆς κάμνουν ὅλα τῆς τὰ θελήματα.

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὸ τριπέξι· ἡ μικρὰ δεσποινίς ἦτο κοντά μου, δίπλα μου. Τὰ φαγητὰ μᾶς τὰ παρουσίαζεν ἡ ὑπηρετρία καὶ καθεὶς ἐπαιρνε ὅσον ἤθελε. Ὅλοι μας ἐτρώγαμεν μὲ πολλὴν ὄρεξιν, διότι ἐπεινούσαμεν καὶ τὰ φαγητὰ ἦσαν καλομαγειρευμένα. Μόνον ἡ μικρὰ δεσποινίς τοῦ σπιτιοῦ ἐστραβομουτσούνιαζε κάθε φορά, ποῦ παρουσιάζετο ἡ πιατάντζα [καὶ σχεδὸν δὲν ἐπαιρνε τίποτε.

Ὅταν τὴν ἠρώτησα τί ἔχει, ἐκαίνη μοῦ ἀπήντησε:

— Μὰ δὲν βλέπετε, κυρία; ἡ μαμὰ νομίζει κανεὶς, ποῦ πεισματικῶς μοῦ τὸ ἔκαμα σήμερον· παρήγγειλε νὰ κάμουν φαγητὰ ἀπὸ κείνα, ποῦ δὲν τρώγω, ποῦ δὲν μ' ἀρέσουν.

Δὲν ἀπήντησα τὴν ὄραν ἐκαίνην εἰς τὴν μικρὰν κόρην, μὰ, ἐπειδὴ παίρνει καὶ ἀγαπᾷ τὸ Παιδικόν, θὰ τῆς ἀπαντήσω ἐδῶ, γιὰ νὰ διαβάσουν τὴν ἀπάντησίν μου καὶ ἄλλαι ὁμοιαὶ τῆς νεάνιδες. Θὰ τῆς ἀπαντήσω ἐδῶ καὶ θὰ τῆς εἰπῶ:

— Ἀγαπημένη μου μικρὰ δεσποινίς, δημιουργεῖς μιὰν δυστυχίαν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς· φαντάσου, μέσα εἰς ὄλους, ποῦ ἐτρώγαμεν τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα, εὐ μόνον ἐλυπήθης, ἐσκυθρόρασες καὶ ἐπέρασες ἀσχημὲς ὄρες, διότι δὲν εἶχες ἐκεῖνο, ποῦ ἐπεθύμησες, ἀλλὰ κἀτι ἄλλο, ἐπίσης καλὸ καὶ ὄραιο. Ἴδοῦ τὸ πρῶτόν σου σφάλμα. Ἐγίνες δυστυχῆς, ἐνῶ ἤμποροῦσες νὰ εἶσαι μὲ τὸ περιπέσον εὐτυχισμένη. Ἐπειτα σκέψου καὶ τοῦτο: Τώρα ἔχεις τὴν μητέρα σου καὶ σοῦ κάμνει ὄλας αὐτὰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ στομάχου, ἔχεις τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ καὶ τὰς κάμνει· αὐτίον ἕμας... αὐτίον ζεύρεις τί εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ; Φαντάσου νὰ εὐρέθῃς εἰς τὴν ἀνάγκην — εἶδαμεν τόσα! — νὰ ἀρχίσῃς νὰ ζῆς ὅχι ὅπως ἐπέθυσες, ἀλλ' ὅπως εἶσαι ὑποχρεωμένη· φαντάσου νὰ στερηθῇς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκλογῆς. Εἶπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ζεύρεις πόσον δυστυχῆς θὰ γίνῃς, δυστυχῆς ὅχι διότι θὰ ὑποφέρῃς πραγματικῶς, ἀλλὰ διότι δὲν θὰ ἱκανοποιῇς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ στομάχου σου; Ἄν θέλῃς ἀκουσέ με. Παῦσε αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς· μάθε νὰ ἐπιβάλλῃς τὴν λογικὴν σου θέλησιν εἰς τὸν στόμαχόν σου, διότι εἶναι πολὺ κομικὸν νὰ σὲ διαυθύνῃ ἐκεῖνος. Ἐπιμένει ἕμας αὐτός; τότε εἶπέ μου νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι ὑπάρχουν ἄλλοι στόμαχοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν εὐτυχῆς, ἂν εἶχαν κάθε ἡμέραν καὶ τὸ ἐν τέταρτον μόνον ἀπὸ ἐκεῖνα, ποῦ ἀπολαμβάνεις σὺ, χωρὶς νὰ εἶσαι καὶ εὐχαριστημένη.

№ ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΑΠΕΛΠΙΣ

Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ἐκεῖ, ποῦ ἔχει τὴν ὄψιν μελαγχολικὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἄπειρον; διατί δὲν αἰσθάνεται τὰ περίεξ του γεγονότα; Τὰ τερετίσματα τῶν πουλιῶν, ὁ βόμβος τῶν μελισσῶν, τὸ μουρμούρισμα τοῦ ρυακίου, ὁ παφλασμός τοῦ κύματος, ἡ γλυκεῖα καὶ μυροβόλος πνοή τοῦ ζεφύρου, ἡ ἀρμονία τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐν γένει κινήσεως, διατί δὲν τὸν συγκινοῦν;

Διότι ὁ θνητὸς αὐτὸς δὲν ἠδυνήθη, ὑπὸ τὸ βάρος τῶν δεινοπαθημάτων του, νὰ συγκρατήσῃ ἕνα οὐράνιον δῶρον τῆς θείας φρονήσεως: τὴν ἐλπίδα, τὸ πηδάλιον τῆς ζωῆς, καὶ ὅπως ἀπηδαλιούχητος εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ βίου, ἔπασσε θῦμα τῆς ἐπιπολαιότητός του. . . ὁ τλήμων!

Ἐστράφη ἔδῳ κ' ἐκεῖ χωρὶς ὄρισμένην κατεύθυνσιν ὅλα δι' αὐτὸν ἔχουν ἄλλοιαν ὄψιν, ἀπαισίαν, ἀποκρουστικὴν, μαύρην. Δὲν ἐγνώριζεν, ἀρὰ γε, ὅτι εἰς τὸ περιβάλλον μας ἡ λύπη καὶ τὰ ἀτυχήματα κατέχουσι τὰ πρωτεῖα; . . .

Ἄς εἴμεθα γενναῖοψυχοὶ καὶ ἀτάραχοι εἰς τὰς θυσέλλας τῆς ζωῆς, ὅσον καὶ εἰς τὰς κακοδαιμονίας τῆς, ἔχοντες πάντοτε σύντροφον τὴν ἐλπίδα καὶ ὁδηγὸν τὴν σύνεσιν.

Α. ΚΟΡΑΝΣ

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ

Μιά φορά, τὸν καιρὸ, ποῦ ἡ Νεραΐδες φανερονότανε στὰ καλὰ παιδιὰ, ζοῦσε ἕνα ὠραιότατο κοριτσάκι.

Μὰ μιὰ μέρα, καθισμένη μπρὸς σ' ἕνα ποταμάκι, ἔκλαιε, γιατί ὁ πατέρας του εἶχε καταστραφῆ κ' ἦταν πειὰ πολὺ φτωχὸ. Τότε μιὰ Νεραΐδα φανερώθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴν κλαῖς ἀφοῦ ἡ φτώχεια σὲ κάνει νὰ λυπᾶσαι, σοῦ δίδω τὸ χάρισμα αὐτό: κάθε δάκρυ σου θὰ γίνεταί μαργαριτάρη καὶ ἀπ' τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ θὰ κερδίῃς πολλὰ χρήματα.

Ἄγγιξε τὴν ξανθοῦλα μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί τῆς ἡ Νεραΐδα καὶ χάθηκε. Τὸ κοριτσάκι ἄρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ, κ' ὅλα τὰ δάκρυα, πέφτοντας κάτω, γίνεταν ἀτίμητα μαργαριτάρια. Καὶ μάζευε, μάζευε κ' ἔκαμε ἕνα περιδέραιο, ποῦ ἄστραφτε σὰν ἥλιος. Ὁ πατέρας τὸ πούλησε στὴ βασιλοπούλα καὶ ἔγινε πάλιν πλούσιος καὶ τρανός.

Μιὰ μέρα ὁμως ἐκεῖνος πέθανε καὶ ἡ ξανθοῦλα ἔμεινε παντέρημη στὸν κόσμῳ. Κάνενας δὲν βρισκότανε νὰ τὴν συμπονέσῃ. Κ' ἔκλαιε, ἔκλαιε καὶ τὰ μαργαριτάρια ἐπεφταν βροχὴ στὸ δάπεδο, χωρὶς νὰ συλλογίζεται νὰ τὰ μαζέψῃ.

Τὸ κοριτσάκι τότε μέσ' στὰ μαργαριταρένια δάκρυά του εἶπε θλιμμένα:

— ὦ Νεραΐδα! κάλλιο νὰ μοῦδινες γιὰ πάντα τὴν σκληρὴ φτώχεια μὲ τὸ γέλιο καὶ τὴν εὐτυχία, παρὰ τὰ μαργαριταρένια δάκρυα μὲ τὴν ἀπὸνη καὶ παντέρημη ὀρφάνεια.

ΛΗΞΑΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ο ΤΣΟΜΠΑΝΑΚΟΣ

Καὶ τότε ἦτο πόλεμος. Ὁ τσομπανάκος μὲ μεγάλην ψυχραιμίαν ἐπήγαινε μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του γιὰ νὰ βοσκήσῃ τ' ἀρνάκια. Οὔτε οἱ φοβεροὶ κανονιοβολισμοὶ τὸν ἐπείραζαν, οὔτε ἡ μάχη, ποῦ ἐγίνετο πίσω ἀπ' τὸ βουνό. Ὁ τσομπανάκος, καθισμένος σ' ἕνα βράχον, ἐπρόσεχε τ' ἀρνιά μὲ τὸν σκύλο του, παίζοντας μὲ τὴν φλογέρα του τὸ «Τσομπανάκος ἡμουναα, προβατάκια ἔβροσκαα. . .»

Ἐνα πρωὶ οἱ χωρικοὶ ἔμαθαν, ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐνίκησαν. Ὁ τσομπανάκος δὲν ἔδωσε σημασίαν εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς. Πραγματικῶς, κατὰ τὴν μεσημβρίαν φοβεροὶ κανονιοβολισμοὶ ἀντηχοῦσαν πλησιέστερον καὶ ὅλα εἶχον καλυφθῆ ἀπὸ ἕνα μαῦρον πέπλον καπνοῦ, ἀνερχόμενον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. Ἐξαφνα εἶδε τοὺς στρατιώτας νὰ κατέρχωνται ἀπὸ τὸ βουνό. «Ὁπισθοχώρησις», ἐσκέφθη, καὶ τὸ αἷμά του ἐπάγωσε ἀπὸ τὸν φόβον. Οἱ στρατιῶται ἐπλησίασαν.

Ὁ στρατηγός, γνωρίσας αὐτόν, εἶπε:
— Νὰ φοβοῦμαι ἀπὸ σένα, παλληκάρη μου;
— Ὁχι! εἶπε σταθερῶς ὀρκίζομαι στὴν πατρίδα.

Οἱ στρατιῶται εἶχον ἐξαφανισθῆ ὀπίσω ἀπὸ τὸν λόφον, ὅτε εἶδε τοὺς ἐχθροὺς νὰ κατέρχωνται ἐσπευσμένως. Εἰς πρόσκοπος ἐπλησίασε τὸν τσομπανάκον.

— Τί γυρεύεις ἔδῳ; δὲν μὲ λές, παλληκάρη, εἶδες ἀπὸ ποῦ ἔφυγαν οἱ ἐχθροὶ;
— Ὁχι.
— Θὰ τουφεκισθῆς! λέγε.
— Ἄς τουφεκισθῶ! δὲν λέω τίποτε.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφθασε τὸ ἐπιτελεῖον. Ὁ τσομπανάκος, μὴ ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, κατεδικάσθη νὰ τουφεκισθῆ τὴν ἐπαύριον. Τὸν ἔδωσαν εἰς ἕνα δένδρον.

Τὴν νύκτα βλέπει τὸν σκύλον του νὰ δαγκάνῃ τὰ σχοινιά διὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ. Ἐπὶ τέλος τὸ κατώρθωσε καὶ ἔφυγε μὲ αὐτόν, κολυμβῶντας τὸν ποταμόν, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῶν. Διηυθύνθη εἰς τὸν στρατηγὸν καὶ τὸν ἀνήγγειλε πολλὰ μυστικά, ποῦ εἶχεν ἀκούσει τὴν νύκτα νὰ λέγουν οἱ στρατιῶται. Τὰ στρατεύματα, ἐνωθέντα μὲ ἄλλα καὶ ὁδηγούμενα ἀπὸ τὸν τσομπανάκον, ἐνίκησαν τὰ ἐχθρικά!

Ὅταν τὸν συνέχαιρον, ἀπῆντα:
— Ἄν ἦσουν στὴν θέσι μου, δὲν θὰ ἔκαμνες τὸ ἴδιο;
Ὁ τσομπανάκος τακτικὰ ἐπήγαινε εἰς τὸ

ἴδιο μέρος. Καὶ κάθε ἡλιοβασίλευμα ἐπαίξε μὲ τὴν φλογέρα, ἐνῶ ὁ σκύλος ἀτάραχος ἐκάθητο κοντὰ του, τὸ «Τσομπανάκος ἡμουναα, προβατάκια ἔβροσκαα. . .»

ΑΙΜΙΛΙΑ Ν. ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΟΥ

ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Πέντε παιδιὰ παραθαλασσίου τινὸς χωρίου τῆς Βορείου Σκωτίας ὑπῆγον νὰ ἀλιεύσωσιν ὄμοῦ.

Τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, ὀνόματι Ἐδουάρδος, ἦτο ἐπιδέξιος κολυμβητής. Ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἐτέρων ἤξευρε πῶς νὰ ἐπιπλέῃ ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἀφοῦ ἐψάρευσαν ἀρκετοὺς ἰχθύς, ἐσκέφθησαν νὰ ἐπιστρέψωσιν, ὅποταν ἐν ἐξ αὐτῶν ἀγκίστρευσε μίαν πελωρίαν μουρούνα. Τὰ ἄλλα παιδιὰ ὤρμησαν πρὸς τὴν πλευρὰν ταύτην τῆς λέμβου, ἵνα κατοπτύσωσι τὸν ἀνασυρόμενον ἰχθύν.

Ἡ αἰφνιδία μετακίνησις τοῦ φορτίου ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς εἰς τὴν ἄλλην, ἀνέτρεψε τὴν λέμβον.

— Θάρρος! ἐκραύγασεν ὁ Ἐδουάρδος. Τὰ τέσσαρα παιδιὰ προσεπάθησαν νὰ κρατηθῶσιν ἀπὸ τὴν τροπίδα τῆς λέμβου, ἡ ὁποία ἦτο ὑπερθεν τοῦ ὕδατος καὶ ἐκρεμάσθησαν περίεξ τῆς.

Τότε ὁ Ἐδουάρδος ἤρπασε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ του βραχίονος ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων του καί, κολυμβῶν διὰ τοῦ ἐτέρου, διηυθύνθη πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπου ἀπέθεσε τὸ πολύτιμόν του φορτίον ἐκτὸς κινδύνου. Ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς τὴν ἀνατραπέισαν λέμβον καὶ μετέφερε τοὺς φίλους του ἕνα πρὸς ἕνα ἀσφαλῶς εἰς τὴν ξηράν. Ἀκόμη εἰς τοῦ ὑπελείπετο.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ θάλασσα παρέσυρε τὴν λέμβον μακρὰν τῆς ἀκτῆς. Ὁ Ἐδουάρδος, ἀνησυχῶν νὰ σώσῃ καὶ τὸν τελευταῖον σύντροφόν του, ὤρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, ὅπως ἐκβάλῃ τὰ βάρη ἐκ τοῦ ὕδατος ἐνδύματά του. Καταβαλὼν ὑπερτάτην προσπάθειαν, ἤρχισε κολυμβῶν νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν λέμβον. Φθάσας δὲ αὐτὴν, ἤρπασε τὸν φίλον του. Δὲν διήγυσε πλέον τῶν πέντε ὀργυῶν καὶ αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον ὀλοσχερῶς. Ἀμφοτέροι, αὐτὸς καὶ τὸ δυστυχὲς παιδίον, ἐπνίγησαν ὄμοῦ.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

ΤΟΣΟΤΗΣ

Η ΑΝΘΙΞΙΣ

Ἐπρόβαλε μὲ χέρι ἡ ἀνοιξίς, παιδιὰ, κ' ἤλθε τὸ ἀηδόνι μὲ τὴν γλυκεῖα λαλιά. Θάλλει τὸ ρόδο, πάλι στολιζέται ἡ γῆ κ' ἡ αὔρα μυρωμένη δροσιζει κάθε πνοή. Ἡ καρδερῖνα στὰ δένδρα τ' ἀθισιμένα σὰν ἑλπίδα χρυσοφτερὴ φεύγει καὶ πετᾷ καὶ κάθε μέρα μὲ ταίρια ἀγαπημένα τραγούδια ψάλλει γλυκὰ-γλυκὰ. Καὶ τὰ παιδιὰ δροσερὰ σὰν τοῦ Μοῖου λοουλούδια, ὡσάν πουλάκια ὀλόχαρα κ' ἀγὰ σὰν ἀγγελουδία, παίζουν καὶ χαίρουνται αὐτὰ φύσιν, ζωὴ καὶ κάλλη, χαρὰ σ' ἐκείνην τὴν καρδιά πῶχει αὐτὴ τὴν χάρι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΝΤΑΝΑΔΕΛΛΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

251. — Αίνιγμα.

Ἄν θελήσῃς ὅπως κείμαι γὰ μ' ἀφήσῃς, Μοῖρα εἰμαι ἄν τὸν τόπον μου κινήσῃς, γῆμ' εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς. (Ἄπ. Ὑψικίτης ἀετός).

252. — Τετράγωνον.

Ἄνησ τῆς Γραφῆς, διαίρεσις χρόνου, σὸνδεσμος. Τὸ τετράγωνον ἀναγινώσκεται ὀριζοντίως καὶ καθέτως. (Ἄπ. Τιπολ. Σταύρ. Πετρίδης).

253. — Ἀηροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον φιλόσοφον : 1) ὄρος, 2) πύργος, 3) λίμνη, 4) ἥσως, 5) βιομηχανικὸν προῖον. (Ἄπ. Μιχ. Α. Τσολεκίδης).

254. — Ἀνορθόγραφον.

Εἰς τὴν θάλασσαν ζῶ καὶ αὐξάνω καὶ ὅτι εὐδω ἡμῶς μιν ραφῶ μὰ ἂν δύο στοιχεῖα μὲ κόννη, μέγας ὄγκος εὐθὺς θὰ γενθ. (Ἄπ. Ἐρηνὴ δρόσος).

255. — Ἀκανόνιστον.

πόλις ἀντισημία οὐσιαστικὸν νῆσος μὴν ἄνεμα νῆσος φιλόσοφος. Τὰ ἀρχικά ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου στρατηγού. (Ἄπ. Ἰερμίας Παπαδόπουλος).

256. — Γεῖρες.

νε ρ νε χθ κρεν π αἶγα ρ νε ρ νε χθ νε. (Ἄπ. Εὐάγγελος Δ. Δαδῆώτης).

257. — Συλλοβόγγιστος.

Γράμμα εἶται τὸ πρῶτόν μου, γράμμα τὸ δεύτερόν μου, κατάφρασις τὸ τρίτον μου, πόλις τὸ σύνολόν μου. (Ἄπ. Ἰωάνν. Ἀνανίας).

258. — Ἀναγραμματισμός.

Ἀρχαῖον ὄνομα ἂν ἀναγραμματισθῇ, πρῶτος γνωστότατος εὐθὺς θὰ σχηματίσῃ. (Ἄπ. Θεοχ. Ι. Μακρίδης).

259. — Στοιχειόγγιστος.

Εἶμαι πτηνὸν ὄρειον ὁδὸ γράμματ' ἂν μοῦ κόννη, ἥσως γίνωτ' ἂν τῷ ἄρα καὶ ἄλλός' ἢ πρῶτη μ' ὄρος. (Ἄπ. Μιχ. Α. Σαργιάδης).

260. — Ἀντίθετον.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν εἰς λέξεων τὰ σχηματισθῇ ὄνομα βιοπλοίας ἄφρονι, ἰργατικῶς, σκότος, ἀνίατος, τέλος. (Ἄπ. Α. Ο. Ἀγγελόπουλος).

διότι δὲν ἐπῆρας τὸ ψευδώνυμον, ποῦ οὐδ' ἔδωσαν κατὰ τὴν πρωτομαγιατικὴν ἐκδρομὴν σου, διότι τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνο εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ εἶναι πλέον ψευδώνυμον, ἀφοῦ ἦτο γνωστὸν ἀπὸ τόσους. Ὁ Καλόγνωμος κἀμνεὶ καὶ κρίσεις ἐπὶ τῶν ἠρώων τῆς «Μικρᾶς ἀποικίας». Συμπαθεῖ τὸν Μαρτὶν καὶ τὸν Γόρδωνα, ἀντιπαθεῖ τὸν Λόντιφον διὰ τὴν ὑπεροψίαν του, λέγει δὲ «ἡ μελαγχολία ὄμως τοῦ Ἰακώβου μὲ ἀνησυχεῖ, διότι νομίζω, ὅτι ἐκεῖνος θὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀποικλησίως τῶν παιδιῶν». Θὰ ἰδοῦμεν, ἂν ἐμάντευσε κολῶς.

Πῶς ὄχι; διανί νὰ μὴ τὰ δεχθῶ, Ἀσπασία Γ. Παπαδοπούλου; καὶ τὸ φαντάζουσι ποτέ; Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθήματα σου καὶ διαβιβάζω τοὺς καιρητισμούς σου εἰς τὴν Χαριτόβεντην χρυσαλλίδα καὶ τὴν Εὐδοξίαν Μανρομμάτη.

Ναί, Ζιζάνιον τῆς Χρυσουπόλεως, χαίρω διὰ τὴν χαρὰν σου κἀμνεὶ λαϊκὸν γιωμικὸν λέγει: «Κάλιο ἄργα, παρὰ ποτὰ» σὲ περιμένω εἰς τοὺς διαγωνισμούς καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

Βεβαίως τὸν Ἰάκωβον Ἀναστασιάδην καὶ τὸν Εὐάγγελον Δημητριάδην, οἱ δὲν τοὺς παρεξήγησα μὲ τὴν οἰκίαν των, ἀπαιδῆ εἶχαν καιρὸν νὰ μὲ γράψουν εἶμαι πάντοτε βεβαία διὰ τὰ αἰσθήματα τῶν καλῶν μας φίλων.

Ὁ Θεόδωρος Αὐθεντιόπουλος μᾶς ἀναφέρει, ὅτι μία πληγὴ εἰς τὰ δάντολά του τὸν ἠμποδίσεν νὰ μοῦ γράψῃ μὲ ἀναγγέλλει, ὅτι ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις τῆς τάξεώς του καὶ μοῦ ἐκμυστηρέσται τὴν ἀγωνίαν του καὶ τὴν ἀγωνίαν ὅλων τῶν συμμαθητῶν του· ἐγὼ εὐχομαι εἰς τὸ καλὰ αὐτὰ παιδιὰ ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις των καὶ καλὴν ἀντοχήν.

Τὸ Κῆμα τοῦ Βοσπόρου ἐκφράζει τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐγκρίσιν ἔργου του καὶ ὅτι ἡ χαρὰ αὐτὴ θὰ τοῦ δώσῃ τὸ θάρρος νὰ ἐργασθῇ περισσώτερον.

Ἡργήσῃς νὰ εὐδω ψευδώνυμον, ἀλλὰ τὸ ἀπέτυχες. Παρήγορος ἄγγελός εἶναι πολὺ εὐμορφα ψευδώνυμον διὰ μίαν κόρη. Σὲ ἀναμένω εἰς τοὺς διαγωνισμούς καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν.

Πολὺ εὐχαριστῶς δεχόμεθα εἰς τὴν συνεργασίαν καὶ εἰς τὸν κύκλον μας τὸν Στέφανον Φλωρεντινῶν, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μᾶς παρουσιασθῇ μὲ ἕνα ἄλλο ψευδώνυμον. Μήπως τάχα εἶσαι διὰ νὰ ὀνομάζουσι;

Εἰς τὸν Φίλιππον Ι. Ἰωαννίδην, ὁ ὁποῖος ἐκφράζει τὴν χαρὰν του, διότι καταστάθῃ εἰς τὸν κύκλον μας, ἀπαντῶ, ὅτι τὸ ψευδώνυμόν του εἶναι καλόν, ἀλλ' ἴσως κάπως ἀκατάλληλον θὰ προτιμῶσαι νὰ τὸ ἤλλαξῃ.

Πράξει νὰ ἀναφέρω, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Κ. Σελβίτρεν, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν συνεργασίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου μας, ἦεν ἐκ μεταφράσεως καὶ ὄχι πρωτότυπον.

Ἐνεκρίθησαν: «Κέντοξ» Ζιζανίου τοῦ Ἰσκακίμειου, «Ἡ ἀντιεῖς» Γοργου Δελφίνου, «Τὸ πούλιον τῆς παρηγορίας» Ἐπίσκοπος Ἀρχιλλέως, «Ὁ ἀγαθὸς ἀδελφός» Κεβίλης Π. Σαργίλου, «Βοσπὸ καὶ θάλασσα» Εἰρήνης Ἰωαννίδου, «Ἡ ἀεράτεια» Α. Κεραμιδῆ, «Ὁ τρελλός» Κέματος τοῦ Βοσπόρου.

ΕΙΡΗΝΗ

Ἐδω, Ἀντώνια Ι. Κέμφορα διὰ τὸ ἠρωτὸ σου γραμματάκι καὶ διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα! σὲ συγχώρῳ διὰ τὴν γεννητοδορίαν σου. Ὡ! νὰ ἔβλεπες τὴν χαρὰν, ποῦ ἐσκόρπισαν τὰ βοηθήματα τοῦ Παιδικοῦ εἰς τὰ πτωχὰ καὶ ἐπιμελῆ παιδάκια! Ἡ χαρὰ αὐτὴ, ποῦ ἐδημιούργησαν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώστου, εἶναι ἡ καλλίτερα ἠθι-ἠ μοιοβή των.

Πῶ, πῶ! κἀμνεὶ, ποῦ μοῦ φανερώνει ἡ Ἀραπίνα, διότι δὲν τῆς ἀπήντησα εἰς τὰ τέσσαρα γράμματά της! Μὰ ἰδοῦ, ἀγαπητή, ὅτι σοῦ ἀπαντῶ σήμερον, διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσῃς διὰ τὴν πρὸς τὸ Παιδικὸν ἀγάπην σου, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου καὶ διὰ τὴν ἐπιμονήν, ποῦ εἶχες ν' ἀναμένῃς τὴν ἀπάντησίν μου. Καὶ αἰτία τῆς καθυστέρήσεως ξυρῆεις ποῖα ἦτο; κἀμιν σὺ, διότι εἰς τὸ γράμμα σου εἶχες βάλῃ καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις. Λοιπόν, ποῦ ἐπρεπε νὰ βάλωμεν τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο; εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν ἢ εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις; εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο φανέλλους; δὲν ἐπῆγεν εἰς κἀνένα. Λοιπόν, ποῖός πεταίει;

Διατὶ τάχα νὰ μὴ εὐρίσκη εὐκαιρίαν ἡ Νάδια Λαμπίκη, διὰ νὰ μοῦ γράψῃ; ἔχει, βέβαια, τὰ μαθήματά της; μὰ τώρα εὐτυχῶς τὰ τελειώνει καὶ αὐτὴ, καθὼς καὶ τόσαι ἄλλαι καλαὶ μας ἀναγνώστρια; θ' ἀρχίσουν νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὰ γραφεῖά μας μὲ τὰ κομψὰ των καὶ εὐγενῆ γραμματάκια.

Ἐπῆρα τὸ γράμμα σου μὲ τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις σου, Ἀχιλλ. Γ. Καλλιωνίδῃ· σὲ εὐχαριστῶ· θὰ χαρῶ πολὺ, ὅταν σὲ βλέπω συχνὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς διαγωνισμούς, ἀλλ' ἔλλαξε τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἶναι ἠρωτὸν βέβαια, ἀλλὰ δὲν ἀρμόζει. Περιμένω τὰ ἐγκρίνω τὰ νέον σου ψευδώνυμον.

Μ' εὐχαριστῶς τὸ γραμματάκι σου, νέα μου φίλη καὶ νέα προσήλυτος Μαγδαληνὴ Βιλέχου εἶναι εὐκρινές, ἀφελές καὶ ἠρωτὸν. Αἱ κρίσεις σου εἶναι εὐκρινεῖς καὶ δι' αὐτὸ χαίρω, ὅταν ἐπικοινητῶ μὲ καλὰς νεάνιδας. Τὰ προηγούμενα φύλλα, ποῦ ζητεῖς, ἐπάρχουν ἐκεῖνος τοῦ 1, τοῦ 2 καὶ τοῦ 7, τὰ ὁποῖα ἔχουν τελείως ἐξαντληθῇ. Δὲν ἐνθυμῶμαι, ὅτι ἄλλοις ἐζητήσαμεν καὶ ἡμεῖς ν' ἀγοράσωμεν ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς ἐκεῖνους διὰ τὴν σειρὰν τοῦ γραφεῖου καὶ μᾶς ἔφεραν μόνον... δύο;

Ἡ ἐπιθυμία σου ἐξεκληρώθη, Τιμοὶ. Σταύρ. Πετρίδῃ. Οὐδέποτε ἀμφεβάλλομεν ἡμεῖς διὰ τὴν εὐκρινεῖαν τῶν ἀποστολέων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων. Ἐν τούτοις εὐρίσκονται καὶ μερικοὶ μας ἀναγνώστου, οἱ ὁποῖοι, διὰ νὰ μὴ κοπιᾶσουν νὰ δημοσιεῖσιν ἰδίως των ἀσκήσεις, ἀντιγράφουν ἄλλος δημοσιευθέντα ἢ τὰς μεταλλάσσουν ὀλίγον. Μὰ αὐτὸ εἶναι τάχα ἔργασί; Δεχόμεθα.

Ὁ Καλόγνωμος ἐπιμνησθεῖ μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν τὴν πρότεσιν τῆς ἀφροσιεφανομένης τίκης, νὰ συζητῇ δηλαδὴ σέλλογος μεταξὺ τῶν νεαρῶν ἀναγνοσῶν μας πρὸς ἀνακούφισιν καὶ προστασίαν τῶν ἀκόρων μαθητῶν· ἀναφέρει, ὅτι μὲ τὴν γνώμην του συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἐδαισθητικὸς βράχος. Δὲν πιστεύω νὰ δεσχερσῆθῃσαν οἱ φίλοι σου,

Αἱ «ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ», τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ, ποῦ ἐγοήτευσε τὰς ἀναγνοστρίδας μας, πλησιάζει εἰς τὸ τέλος του.

Τὸ Παιδικόν, ἀγαπηταί μου, εἶς προετοίμασεν ἕν ἄλλο καλλίτερον, ἐφραιότερον, συγκινητικώτερον μυθιστόρημα.

Εἶναι γραμμένον ἀπὸ διάσημον συγγραφεῖα καὶ ἔχει μεταφρασθῇ ἀποκλειστικῶς διὰ σοῦ. Ἐτοιμασθήτε, λοιπόν, νὰ τὸ ἀπολαύσετε. Θὰ σοῦ συγκινήσῃ, θὰ σοῦ εὐχαριστήσῃ, θὰ σοῦ διασκεδάσῃ τὸ νέον μας μυθιστόρημα. Τώρα μάλιστα μὲ τὸς σχολικὰς διακοπὰς θὰ εἶναι ὁ μοναδικός σοῦ σύντροφος.

Προσεχῶς εἰς τὸ Παιδικόν σοῦ.